

Là đệ nhị tham vụ, hẳn được đọc một số văn kiện chính trị bí mật. Tòa đại sứ Mỹ ở Vạn tượng sẽ vỗ kấy kho tàng quý giá ấy.

Hắn thở dài:

— Anh dành nghe lời em vậy.

Nàng Boun reo lên:

— Có thể chứ!

Hoài Thanh sa sầm nét mặt:

— Em quen ai trong tòa đại sứ Mỹ không?

Nàng Boun đáp, giọng xa xăm:

— Quen thì không quen lắm, nhưng em còn nhớ mặt và tên một số nhân viên phòng Chính trị. Anh còn lạ gì, đa số nhân viên phòng Chính trị của sứ quán Hoa kỳ đều thuộc Trung ương Tình báo CIA. Tuần trước, em gặp viên đại diện CIA trong một cuộc tiếp tân. Em còn danh thiếp của hắn trong ví.

Hoài Thanh đứng dậy, thọc tay vào túi quần. Dáng điệu dăm chiêu, hắn đi đi lại lại trong phòng. Nàng Boun thân thờ lấy mù soa lau khoe mắt. Mắt nàng như được thoa dầu nóng, hai giong lệ nóng hổi từ từ chảy xuống gò má hoen phấn trắng.

Hoài Thanh lại thở dài (thở dài, có lẽ vì hắn không chịu nổi nước mắt gợi cảm của người yêu), giọng buồn bã:

— Thôi, em đừng khóc nữa, anh bằng lòng nghe em rồi. Sáng mai, chúng mình sẽ đến tòa đại sứ Mỹ.

Nàng Boun ôm chầm lấy Hoài Thanh. Sáp môi đỏ chót của nàng rày vào cổ áo sơ mi của hắn.

Nàng reo lên trong sung sướng:

— Anh yêu quý của em. Anh yêu quý của em. Chúng mình sẽ kết hôn với nhau. Trời ơi, em sắp được làm vợ của anh. Và chúng mình sẽ bỏ, cái đất Ai Lao nghèo đói và khô cháy này sang lập nghiệp tại Thái Lan. Em phải mở sầm banh uống mừng mới được.

Nàng Boun bước rảo lại tú buyp-phê.

Ngồi một mình trên đi-văng, Hoài Thanh lục túi lấy thuốc lá hút.

Hắn cau mặt khi rời phải gói thuốc đã hết nhãn. Thấy hộp thuốc để trên bàn bên cạnh, hắn vội lấy rút ra một điếu.

Mặt hắn bỗng tái mét không còn hột máu.

Cạnh gói thuốc, hắn vừa nhận ra cái đĩa đựng tàn thuốc lá đầy ắp. Đến nhà nàng Boun nhiều lần, hắn đã quen đồ đạc trong phòng. Hắn có thể biết nàng có bao nhiêu quần áo, may bằng hàng gì, màu gì nữa. Riêng về cái đĩa đựng tàn, đã có lần hắn khen nàng có khiếu thẩm mỹ.

Rẻ ra nàng cũng phải trả 30 đô la Mỹ tại Hồng Kông. Mép đĩa bằng vàng 14 cara, một cái quẹt máy Ronson chạy bằng gas được gắn ở bên. Khi nào dụi đầy tàn, chỉ bấm nút là cái đĩa mở ra làm hai, tàn tuột xuống dưới.

Trên đĩa, Hoài Thanh thấy toàn màu thuốc lá màu vàng chổng cựa lên nhau. Một làn khói nhỏ nhỏ bốc lên, chứng tỏ rằng trước khi Hoài Thanh đến nàng Boun đã tiếp một người đàn ông khác. Một kẻ nghiện thuốc lá nặng.

Và chắc hẳn nàng bối rối, hoặc vội vàng nên không kịp bấm nút cho tàn tuột xuống.

Hoài Thanh không lạ gì về nếp sống sa đọa của nàng Boun. Nàng thuộc vào hạng đàn bà coi ai tính như dưỡng khí để thở, thiếu một chút cũng chết.

Tuy vậy, hắn vẫn ghen tuông khi nàng cặp kè đàn ông lạ mặt. Mỗi lần bị bắt quả tang, nàng Boun thường phá lên cười, trong một cử chỉ ngây thơ như cô gái mười tám ăn cắp tiền trong tủ để mua vé chiếu bóng bị mẹ nhìn thấy.

Hắn vẫn sẵn sàng tha thứ cho nàng. Nhưng lần này hắn không thể làm thinh cho nàng k ôa lấp tội lỗi như nhi u lần trước nữa. Hắn phải làm cho ra lẽ.

Hắn phải tra hỏi nàng Boun về tung tích gã đàn ông nghiện thuốc lá màu vàng. Vì đây không phải thuốc lá Mỹ, thuốc lá Anh, bây bán nhan nhản trong thành phố, mà ai cũng hút với giá lậu thuốc rẻ mạt.

Mà là thuốc lá đặc biệt.

Thuốc lá sản xuất tại Liên xô, dành riêng cho một số cán bộ ngoại giao các nước cộng sản. Thuốc lá thơm Liên xô khác thuốc lá thơm phương Tây ở chỗ có cái lọc dài ngoằng, dài đúng phân nửa chiều thuốc.

Nàng đang cười bông ngậm miệng lại trước cái nhìn soi mói như bản tra của đệ nhị tham vụ Hoài Thanh. Hắn quắc mắt, dả giọng:

— Hừ, tôi không ngờ... Kuông ngờ nàng phản phé.

Lấy lại bình tĩnh, nàng Boun đáp:

— Hắn anh đã biết tính em. Trước khi quen anh, em đã quen rất nhiều người. Quen nhưng không yêu. Lẽ ra anh nên lấy làm hạnh diện vì

được em yêu thành thật mặc dầu hàng chục người đàn ông đủ điều kiện ngày đêm nài nỉ, thực giục em.

Hoài Thanh dấm xướng bà:

— Không phải chuyện ấy. Nàng muốn giao du với ai, tôi không cấm, tôi không có quyền cấm. Song vượt mặt phải nể mũi, nàng không nên tăng tịu cá với đồng nghiệp của tôi.

Hắn cố ý bắt nạt nàng. Và hắn đã thành công dễ dàng. Trong một giây đồng hồ thiếu bình tĩnh, nàng Boun buột miệng:

— Nào phải ai xa lạ mà anh giận. Đó là đại tá Trần Chương.. Trần Chương, tùy viên quân sự ấy mà...

Ni xong, nàng Boun mới biết là lỡ lời. Lẽ ra nàng phải giấu Hoài Thanh cuộc gặp gỡ vừa xảy ra giữa nàng và đại tá Trần Chương. Riêng việc này phải mua vui cho Trần Chương đã làm Hoài Thanh ghen tuông.. Phương chi nàng còn thỏa thuận với Trần Chương đề..

Dẫu sao thì điều nàng dự định bưng bít đã bị tiết lộ. Là người thông minh, Hoài Thanh có thể phăng ra sự thật dễ dàng; Nàng Boun cảm thấy chỉ còn cách đánh lạc hướng nghi ngờ của Hoài Thanh.

Ấy là vận dụng lợi khi tình cảm,

Nàng Boun bèn ôm mặt khóc oà.

Nếu là lúc khác, giọt lệ của nàng đã biến thành mũi dùi đâm xuyên t ai tim Hoài Thanh. Hắn vốn hay cúi lòng trước những người đàn bà sụt sùi, nhất là tình nhân san cửa xé nhà của hắn.

Song trong giây phút này, hắn không thể nào mũi lòng được nữa. Trước đây, hắn cũng ghen,

nhưng cố bám bụng chịu đựng vì nàng Boun chỉ trắng gió với những kẻ tìm hoa mà hấn không quen tên, biết mặt. Giờ đây, nàng đã ngã vào vòng tay ghê tởm của đại tá Trần Chương.

Sau biến cố tại sứ quán, Hoài Thanh dám ra ghét cay, ghét đắng mọi cái liên hệ tới guồng máy ngoại giao «dân chủ cộng hòa». Hấn muốn khắc nhò vào gương mặt phi nộ, lạnh như tảng băng Bắc cực của đại sứ Lê Văn Hiến, cái tàu thuốc la đồ sộ và ngang ngành của Phạm Nghị, và cặp mắt soi mói, độc ác của đại tá mặt vụ Trần Chương,

Cặp mắt soi mói và độc ác này, vừa được thưởng lãm một quang cảnh thần tiên mà Hoài Thanh định ninh là chỉ dành riêng cho người có diễm phúc nhất đời là hấn.

Phụ họa nhơn tuyến tò mò này là bàn tay đặc biệt của Trần Chương. Bàn tay to lớn, khô khan thô tháp. Bàn tay méo mó, xấu xí. Bàn tay với những ngón hình vuông, bẹt, sù sì, phủ đầy lông cứng. Bàn tay của kẻ giết người chuyên nghiệp.

Thế mà bàn tay bần thủ lợn mửa ấy lại được xâm chiếm kho tàng mỹ nữ.

Xâm chiếm vật sở hữu quý báu của Hoài Thanh.

Trong chớp mắt, Hoài Thanh mừng tưng tới lúc Trần Chương ghi chặt nàng Boun vào lòng, dùng hai bàn tay ketch xù để tỏ tình. Hấn giận sôi sùng sục.

Mắt hấn đỏ rực như sắp bắn ra máu. Nàng Boun đọc thấy tư tưởng sát nhân trong mắt gã đàn ông.

Run run, nàng lùi lại.

Hoài Thanh quát lớn :

— Ngoại tình... đồ khốn kiếp,..

Tiếng quát của Hoài Thanh lại là m nàng Boun bốt sợ. Hai phút trước, nàng sợ gã tình nhân cục mịch khám phá ra âm mưu giữa nàng và Trần Chương. Nhưng bây giờ nàng không sợ nữa.

Dựa lưng vào tường, nàng bắt đầu hoàn hồn. Hoài Thanh chỉ giận nàng tăng tịu với Trần Chương mà thôi.

Nàng mỉm cười :

— Giận em làm gì cho tội nghiệp, Trần Chương đến đây một lát rồi đi.

Hoài Thanh rit lên :

— Một lát cũng không được.

— Vàng, từ nay em xin nghe lời anh.

— Cám ơn. Hấn đến phòng riêng của nàng làm gì ?

— Thừa anh, hấn muốn nhờ em làm trung gian mua hộ một số hàng xa xỉ phẩm.

— Hàng gì ?

Nàng Boun bí xị. Chưa bao giờ nàng bước chân vào nghề buôn bán. Song nàng vẫn né tránh một cách khôn ngoan :

— Ô, em có cảm tưởng anh là nhân viên Công au, và em bị thăm vấn về tội giết người.

Hoài Thanh cau mặt :

— Yêu cầu nàng trả lời dứt khoát. Trần Chương nhờ mua hàng gì ?

Nàng Boun thở ra :

— Vàng..

Vừa nói, nàng vừa cởi áo ngủ ném xuống ghế. Thân nhiên như trong phòng không có ai, nàng

trèo lên giường nằm. Nàng định xử dụng sự hấp dẫn của thân thể làm vũ khí chinh phục gã tình nhân ghen tuông.

Song nàng đã lầm.

Nhìn nàng tênh hênh dưới ngọn đèn sáng quắc, Hoài Thanh run bần người trong sự tức tối.

Vàng... vàng... Hắn đảo mắt nhìn quanh phòng, và nhận thấy bức tượng phụ nữ khỏa thân bằng đồng hun đặt trên tủ buyp phê.

Hắn vội cầm lấy.

Nằm trên giường, nàng Boun thoáng thấy cử chỉ hung dữ của Hoài Thanh. Không còn cách nào khác, nàng đành nhắm nghiền mắt.

Bên ngoài, trời sắp hừng sáng.

Chiếc phi cơ vận tải đầu tiên trong ngày chở binh sĩ và quân nhu tới Mường Panh cho lực lượng trung lập của tướng Kóng Lê đã được rồ máy trên sân bay Vạt chai.

Thành phố Vạn tượng bắt đầu thức dậy.

o-o-o

II

Sứ mạng của Z. 28

-o-o-o-

Phạm Nghị bật thêm ngọn đèn trên bàn giấy cho sáng. Tiễn tay, hắn bưng ly cà phê đen lên miệng.

Từ tối đến giờ, hắn uống không biết là ly cà phê thứ mấy rồi. Có lẽ là ly thứ sáu. Y uống cà phê chát, không pha đường. Uống bao nhiêu cũng chưa hết mỗi mệ.

Lưỡi hắn đã rất bỏng vì khói thuốc lá. Hắn phải vận dụng cả phê và thuốc lá để kích thích thần kinh. Vì công việc hắn đang làm rất quan trọng, khá dĩ định đoạt cho tương lai hắn, và tương lai của nền diệp báo Bắc Việt mà hắn là thành phần trung kiên, đầy triển vọng.

Bản phúc trình đã được đánh máy xong xuôi.

Nửa giờ nữa, phi cơ mới cất cánh đi Khang Khay trên đường về Hà nội. Một nhân viên giao liên tin cậy sẽ mang tờ báo cáo về Hà nội. Tờ báo

cáo được cuộn tròn, đút vào ống nhôm, đầu gắn xi, đề phòng bị cháy hoặc rớt xuống nước. Và lại, người lạ sẽ chẳng hiểu ắt giáp gì nếu vạn nhất tờ báo cáo lọt vào tay.

Vi nó được viết bằng mật mã đặc biệt.

Phạm Nghị xoa tay, dáng điệu h hả.

Tình hình đã xảy ra đúng theo sự tính toán của hắn. Trừ phi gặp rủi ro giờ chót, rủi ro bất khả kháng, hắn phải thành công rạng rỡ. Hắn đã bố trí chu đáo. Trời cổ tình hại hắn thì rủi ro mới có thể xảy ra...

Trung ương sẽ đánh điện ngợi khen. Nghĩ đến lúc nhận được công điện của Trung ương, Phạm Nghị cười híp hai mắt.

Hắn ngồi xuống ghế, duỗi tay chân cho đỡ mỏi gân cốt, rồi khoan thai đọc lại đoạn cuối của bản phúc trình, đoạn làm hắn thích thú nhất.

... Hiện nay, tôi có thể báo cáo là phần đầu của kế hoạch Cửu long đã hoàn tất.

«Tuân lệnh đại tá Trần Chương, tôi đã bố trí cho đệ nhị tham vụ Hoài Thanh sa vào vòng truy lục, và rút cuộc hắn đã thâm lạm tiền quỹ của tòa đại sứ.

«Từ ngày Hoài Thanh được chuyển sang Vạn tượng đến nay, tôi đã thu xếp cho hắn có cơ hội đọc một số tài liệu mật. Dĩ nhiên, đó chỉ là tài liệu không quan trọng, hoặc tài liệu giả tạo.

«Nội ngày mai, Hoài Thanh sẽ đến sứ quán Mỹ. Tôi tin rằng bọn CIA sẽ rơi vào bẫy của chúng ta. Và một khi chúng mắc mưu, thì phe xã hội chủ nghĩa sẽ chiếm phần thắng chắc chắn trên khắp các chiến trường Đông nam Á

Trong mọi báo cáo, nhân viên đều phải mở đầu và kết luận bằng câu nói tin tưởng vào sự thành công của phe xã hội chủ nghĩa. Đại úy Phạm Nghị không thể thoát ra ngoài khuôn sáo cổ hữu. Và lại, bản đã tin tưởng thật sự.

Lim dim mắt, Phạm Nghị tự thưởng cho mình một tàu thuốc. Thuốc tàu Dunhill do Anh quốc chế tạo được coi là đắt tiền n ấi thế giới lại còn trộn thêm á phiện và một số kích thích tố khác nữa, nên phải là người có đủ điều kiện như Phạm Nghị mới mua nổi và tiêu thụ hàng ngày.

Cử chỉ trịnh trọng, hắn xoè cây diêm, đợi cháy đều mới lia vòng tròn trên miệng tàu. Đốt lửa cũng là một nghệ thuật : nếu cối thuốc cháy không đều hoặc chưa cháy đã tắt, người hút sẽ mất thích thú.

Phạm Nghị ngửa cổ thở làn khói xanh lên trần nhà.

Một phút sau, hắn mở choàng mắt.

Tám ánh bán thân đặt ngay ngắn trên bàn nhìn thẳng vào mặt Phạm Nghị, hơi mỉm cười.

Đó là bức hình của vợ hắn. Phạm Nghị mới cười vợ được 10 tháng. Tuy là sĩ quan điệp báo được tin nhiệm, hắn vẫn không được phép đưa gia đình sang Lào. Hắn không tỏ vẻ buồn tủi vì hầu hết nhân viên trong ngành ngoại giao đều ở trong hoàn cảnh牛郎 lang. Chức nữ như hắn.

Sở dĩ có sự hạn chế này là vì cấp trên sợ đàn bà nhẹ dạ dễ bị cám dỗ bởi cuộc sống sang trọng ở nước ngoài, do đó ảnh hưởng tới công việc, của chồng. Mặt khác, là để ngăn chặn những âm mưu đào tẩu.

Song phần nào cũng vì thái độ ích kỷ của đại sứ Lê Văn Hiến và của Trần Cao Thanh, một nhân vật quan trọng trong sứ quán. Vợ Hiến, Lê Thị Xuyên, bị công tác phụ nữ giữ chân ở Hà Nội, ít khi xuất ngoại gặp chồng, nên các nhân viên khác cũng phải bắt chước ông đại sứ, sống xa vợ con(1).

Trước khi được bổ nhiệm vào ngành ngoại giao, Trần Cao Thanh đã có vợ. Thanh lên chiến khu, ở nhà vợ hẳn lẽ om cầm thuyên k ác. Cấp vợ chồng mới này dắt díu nhau qua Lào, khi Thanh về Hà Nội, với ý định đánh ghen. Họ định ninh thoát khỏi nanh vuốt của anh chồng cũ mọc sừng, song định mạng trở trêu lại khiến Thanh được đổi qua Vạn Tượng. Lần này, và cũng là lần chót, họ quyết bay bằng một mạch. Họ thu xếp khăn gói, vù thẳng xuống Sài Gòn. (?)

Liên tưởng tới vợ năm một mình trong một thị trấn quanh quẽ bên giòng sông Hồng, Phạm Nghị trút ra tiếng thở dài ai oán.

Nếu có điều kiện, hẳn đã bỏ lại tất cả, trở về sum họp với gia đình. Song hẳn không có quyền. Hẳn phải tiếp tục sứ mạng tình báo đã được giao phó.

Và nhất là hoàn thành cho kỳ được kế hoạch Cửu Long.

Nếu không...

(1) Chi tiết này có thật.

(2) Câu truyện tình oái oăm này cũng có thật. Đôi uyển ương hiện đang sinh sống ở miền Nam Việt Nam. Trần Cao Thanh bị vợ bỏ nên không thích nhân viên sứ quán mang vợ con theo.

Phạm Nghị không dám nghĩ xa thêm nữa. Nhân viên trung cấp trong sứ quán sợ hẳn như sợ cọp, tưởng hẳn có quyền tiền trạm, hậu tẩu. Nhưng sự thật không quá giản đơn như thế. Đánh rằng hẳn muốn bắt ai, đánh ai, giết ai cũng được, song về phần hẳn, hẳn cũng có thể bị bắt, bị đánh, bị giết bất cứ lúc nào.

Người có quyền ra lệnh ghê gớm này là đại tá Trần Chương.

Công việc bất thành, đại tá Trần Chương tất sẽ hài tội hẳn. Trăm đầu đồ dầu tẩm, hẳn sẽ có toê bị lột lon đại úy, giáng xuống binh nhì, và đưa đi cái tạo lao động.

Hàng chục nhân viên tình báo đã trải qua cực hình ấy, Phạm Nghị chẳng lạ gì nữa. May gặp hồng vận, và có lẽ cũng vì dày dũ bản lĩnh, hẳn luôn luôn thành công. Chỉ trong vòng hai năm ngắn ngủi từ trung úy hẳn nhảy phóc lên đại úy tình báo.

Phạm Nghị suýt soa nhè nhẹ.

Nếu kế hoạch Cửu Long được thuận buồm xuôi gió, trong ba tuần nữa, hẳn sẽ được đại tá Trần Chương cho về Hà Nội nghỉ phép.

Hẳn sẽ có dịp dúi vào tay vợ hẳn những lọ nước hoa Pháp thượng hạng, ở Hà Nội đắt hơn vàng nhưng ở Vạn Tượng lại quá rẻ. Trong chuyến phi cơ sắp đi Khang Khay-Hà Nội, Phạm Nghị gửi thư cho vợ, báo tin hẳn sắp về...

Bỗng Phạm Nghị cứng hẳn người.

Ngọn đèn hiệu trước mặt hẳn vừa bật, tắt, hai lần. Đó là tín hiệu của máy vô tuyến do một nhân viên gọi về.

Phạm Nghị áp ống nghe vô tuyến vào tai. Bỏ
hỏi hẳn toát ra ướt đầm cổ áo.

Nghe xong, hẳn hỏi gặng :

— Sao ? Tai nạn à ? Tai nạn như thế nào ? Việc
gì không ?

Phạm Nghị quăng máy xuống, lằm bằm như
người mất trí :

— Khở quá.

Hắn chạy vội ra cửa, quên mang theo cái tàu
tri kỷ.

Hình ảnh cuộc đoàn viên sắp tới ở Hà nội đã tắt
ngấm trong đầu đại úy Phạm Nghị. Lệ thường, hẳn
vấn huyết sáo bài Quốc tế ca quên thuộc.

Bây giờ, hẳn không hát được nữa. Hẳn nói lảm
nhảm một mình :

— Trời ơi, vậy thì chết tôi rồi.

xXx

Trước đó, thần Chết đa đoan đã hạ lưỡi hái
sáng quắc xuống gian phòng ái tình của nàng Boun
ở góc đường Sam sen Thai.

Đôi mắt lim dim như suốt ngày buồn ngủ của
đệ nhị tham vụ Hoài Thanh bỗng mở rộng và đỏ lờm
như vấy máu saulàn kiếng cận thị. Cái mũi cà chua
của hẳn rung rung trên cặp môi dầy cộm, bọc
quanh cái miệng cá ngỗng đang nhe ra, phờ bầy
hàm răng vàng ếch và khắp khềnh.

Nằm trên giường, nàng Boun thần nhiên chờ
Hoài Thanh ném bức tượng đồng nặng nề vào
người.

Sở dĩ nàng thần nhiên vì nàng biết trước Hoài
Thanh sẽ phải mê mẩn khi tới gần tấm thân cân đối

của nàng. Trong những ngày ái tình miên cưỡng,
Hoài Thanh thường ghen tuông bốc đồng, hỏi
hỏi, dữ dằn và xuẩn động như thế.

Theo nàng, đó là trạng thái tất nhiên của
những gã đàn ông xấu xí và bất tài, đeo đẳng
mặc cảm tự ti trong tình trường, và ngàn năm
một thuở-như chuột sa chĩnh gạo- được thần may
mắn đưa vào tay một phụ nữ duyên dáng.

Song nàng Boun đã lằm.

Dầu nàng biểu diễn nhan sắc trong những
động tác quyền rũ hơn nữa, Hoài Thanh vẫn không
mềm lòng.

Trong lòng hẳn vừa nhú lên bình ảnh một
người đàn bà khác, cao quý gấp trăm, gấp
ngàn lần.

Người đàn bà đó là Thiên Hồng.

Nàng Boun chỉ là gái điếm thượng lưu. Hẳn
đã hy sinh vì nàng quá nhiều, hẳn không thể tiếp
tục hy sinh sự nghiệp và đời sống để nàng tiếp tục
lang chạ mỗi đêm với những người đàn ông như
nhuộc khác.

Gơ bức tượng đồng lên khỏi đầu, Hoài Thanh
rit lên :

— Đồ ngoại tình, Boun, đồ ngoại tình.

Nàng Boun vẫn tươi cười :

— Ồ, anh của em lại ghen rồi. Chóng ngoan,
anh ngồi xuống đây với em. Em có dám ngoại tình
với ai đâu.

Tài đóng kịch tuyệt diệu của nàng Boun chỉ gây
ra tác dụng ngược lại, như đổ thêm dầu vào lửa.
Giọng Hoài Thanh soán tròn, nghe rợn gáy :

— Boun, mày phải chết. Tao sẽ giết mày...

Nàng Boun bắt đầu đọc thấy ý tưởng sát nhân ngùn ngụt trong mắt Hoài Thanh.

Nàng hốt hoảng vùng dậy. Hoài Thanh bặm môi, giáng bức tượng đồng xuống.

Nhanh như cắt, nàng Boun nhảy xô xuống sàn nhà. Đánh hụt, Hoài Thanh mất trớn, suýt ngã chúi vào nệm giường.

Nhưng chỉ một giây đồng hồ sau, hắn đã quay lại. Nàng Boun lồm cồm bò dậy.

Nhanh trí, nàng hét to .

— Hoài Thanh, anh là đồ hèn. Chỉ có đồ hèn mới dùng bức tượng đồng nặng 5 kilô để giết một người đàn bà yếu ớt, cô đơn, không có tác sát trong tay.

Hoài Thanh chùn tay lại trong một phản ứng tự nhiên của người đàn ông bị chạm tự ái.

Nàng Boun đã nói đúng. Đàn ông phương Tây đối xử với phụ nữ rất nhã nhặn. Nếu cần nặng tay với đàn bà, họ thường dùng cành hoa làm roi.

Hoài Thanh được hấp thụ văn hóa Tây phương nên đã hiểu lịch sự tối thiểu đối với phái yếu. Vì vậy, hắn thoáng nảy ra ý định tha cho nàng Boun.

Hắn buông tay cầm tượng đồng xuống. Nhưng cùng khi ấy, hắn lại nghĩ tới bàn tay thô bạo của đại tá Trần Chương môn trớn làn da man mát và những đường cong chắc nịch. Và không riêng gì Trần Chương mà là hàng trăm, hàng ngàn gã con trai đầy kinh nghiệm khác.

Hắn bèn gằn giọng :

— Boun! Tao ghê tởm mày lắm rồi. Mày đừng giở trò ma mãnh với tao nữa. Tao nhất định không tha cho mày đâu.

Nàng Boun van lơn :

— Lay anh, anh tha cho em. Em làm gì nên tội mà anh nỡ giết. Dầu sao...

— Hừ, làm gì nên tội... Mày nói ngọt như đường... Mày quên rằng vì mày mà tao mê say xóm Đồng Pha Lan, quên lãng nhiệm vụ. Vì mày mà tao ăn cắp tiền quỹ. Vì mày mà tao mất chức. Vì mày mà tao bị ra tòa, lãnh án... Bây giờ mày lại rủ rê tao bán linh hồn và thể xác cho quỹ sứ... Boun, trời gần sáng rồi, tao không thích rên rang thêm nữa...

Tao sẽ giết mày... Giết mày xong, tao sẽ đi thẳng tới Công an nhận tội.

— Xin anh tha cho em được bào chữa. Anh ơi, lòng em không phải là cuốn sách để em có thể mở từng trang cho anh đọc... Anh ơi, em luôn luôn yêu anh, suốt đời yêu anh.. khi nào cũng chung thủy với anh... Em biết anh đang giận dữ cực độ.. Kể ra, anh giận dữ rất đúng. Thái độ của anh chứng tỏ rằng anh yêu em vô cùng. Nhưng dầu sao anh cũng nên bình tâm xét lại... Nếu anh biết được...

Nàng Boun định nói rõ nguyên nhân thầm kín đã khiến đại tá Trần Chương có mặt trong phòng nàng. Nhưng nàng vội ngậm miệng. Nàng cảm thấy nói ra vô ích. Hoài Thanh càng giận dữ thêm lên.

Và lại, đang còn Xiềng May...

Xiêng May, em ruột nàng, đang ở trong vòng lao lý. Xiêng May là tất cả của đời nàng. Nàng sẵn sàng hy sinh cho nó sống.

Nàng bỗng thêm sống thiết tha hơn bao giờ hết. Nếu muốn sống, nàng không còn cách nào khác, ngoài cách kháng cự.

Cũng như một số thiếu phụ khác của xã hội đèn màu, nàng Boun đã học nhu đạo. Nàng được huấn luyện thành thục về những môn võ có thể quật ngã đối phương trong chớp mắt. Nhiều đêm lang thang một mình trên đường vắng, nàng đã có dịp thực hành bài học tự vệ, bẻ gãy xương tay của bọn xâm lược làm nghề ăn sương.

Nàng Boun trở nên can đảm khác thường khi thấy Hoài Thanh quyết tâm hạ bức tượng khá nặng vào đầu nàng. Nàng đảo người sang bên để tránh, rồi ôm chầm áo sơ mi của Hoài Thanh.

Đánh sát lá cà, nàng Boun được lợi vì trên người nàng không có mảnh vải nào để Hoài Thanh có thể nắm được. Nàng Boun nhanh nhẹn quay lưng lại, định xốc Hoài Thanh lên vai và tung hẳn xuống đất.

Nếu nàng khéo tay hơn nữa, Hoài Thanh đã bị chế ngự. Một phần mười phút đồng hồ lưỡng cống của nàng đã giúp Hoài Thanh gỡ được bàn tay nắm áo sơ mi.

Bức tượng đồng rơi vào vai nàng.

Nàng rú lên một tiếng vô cùng đau đớn.

Có lẽ xương quai xanh của nàng đã bị gãy. Song nàng vẫn không chịu nhả gã đàn ông. Nàng nghiêng rặng chụm đầu, để lấy sức phóng mười đầu ngón tay nhọn hoắt vào giữa mặt hắn.

Đến lượt Hoài Thanh rú lên.

Máu trong mắt hắn tuôn ra xối xả. Mùi máu làm hai người hăng lên.

Nàng Boun cấu xé loạn xạ. Còn Hoài Thanh cứ đánh bức tượng đồng loạn xạ vào người nàng.

Nàng Boun loạn choạng ngã xuống.

Biết nàng chẳng còn hy vọng sống thêm bao lâu nữa nên Hoài Thanh ngừng tay, ngồi phịch xuống ghế, và thở dốc ra.

Toàn thân nàng Boun bị lấm máu be bết. Ngực nàng chỉ còn lại những nắm thịt tươi tắn và đầy máu. Một miếng đòn hiểm nghèo của gã đàn ông đã làm khối óc nàng rung chuyển dữ dội.

Nàng có cảm giác là xương sọ nàng bị đánh vỡ. Máu ở tim bị nghẽn lại ở cổ, không chạy lên đầu nữa. Ở trong tình trạng này, nàng tự biết chỉ sống được vài ba phút nữa là cùng.

Song vài phút trong lúc này lại kéo dài vô tận.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi ấy, nàng Boun hồi tưởng lại những phút buồn vui trong cuộc đời sóng gió bấp bênh của nàng. Nàng đã kể vài sát cánh hàng trăm người đàn ông, và nếu hàng trăm lần bọn đàn ông trốn vợ đi chơi tí tẹo bịa đặt với nàng thì hàng trăm lần khác nàng cũng bịa đặt tiêu sử của nàng để tâm sự với khách.

Đời nàng là một chuỗi dài giả dối. Nàng thích sự giả dối ấy, Nàng thích lấy đêm làm ngày, thích sống trong tiếng đàn, dưới ánh đèn màu, bên sự trác táng thượng lưu.

Chết đi, nàng sẽ không mấy may hối hận. Nàng không hối hận đã làm nghề buôn hương, bán phấn.

Nếu có, nàng chỉ hỏi hận một điều: ấy là chưa cứu được Xiêng May ra khỏi cảnh ngục tù.

Nhìn đau, nàng Boun lâm râm cầu kinh. Những đêm trăng tròn, nàng thường vào chùa Phone Sai cầu kinh. Nàng quên những vết thương chí mạng vì nàng vừa thấy bóng dáng hiền hòa của đức Phật từ bi đến bên nàng.

Nàng lại thấy cả bóng dáng nhì nhảnh quen thuộc của Xiêng May. Toàn thân em nàng cũng dính máu như nàng. Xiêng May nhìn chị bằng cặp mắt tràn đầy thương xót.

Nàng la to:

— Xiêng May em bị thương ư?

Xiêng May không trả lời. Người thanh niên có cặp mắt to và đen hồng tan ra thành khối trước khi biến vào không khí dùng đục như sữa loãng buổi rạng đông thanh tịnh.

Nàng Boun vừa gặp lại em trong mộng. Xiêng May còn sống hay chết, nàng không thể biết.

Dầu nàng biết, cũng đã muộn rồi. Tội nghiệp cho những thiếu phụ đại dốt như nàng Boun! Nhận lời Trần Chương, nàng Boun quên mất hẳn là đại tá của quân đội Bắc Việt, và cũng là tay tổ gián điệp cộng sản ở Lào quốc. Nếu nàng thành công, không những nàng không hy vọng tái ngộ với Xiêng May mà còn bị Trần Chương thủ tiêu là khác nữa.

Mỗi nàng Boun mấp máy. Lời nói cuối cùng của nàng bị đảm chặn nghẹt trong cuống họng.

Nàng Boun từ từ bước sang thế giới bên kia.

Hoài Thanh thần nhiên nhìn nàng Boun thoát hồn. Miệng hắn hơi nhếch lên, tưởng như cười

nhật. Thật ra hắn không vui, cũng không buồn. Tâm thần hắn thanh thản và êm ái hơn bao giờ hết. Vì hầu đã tiến tới một quyết định dứt khoát.

« Dáng điệu khoan thai, hắn ngồi xuống bàn, uống một hơi ba ly huyết-ky đầy ắp không pha nước. Đoạn hắn tẩy bút giấy nắn nét viết thư, thận trọng và trang nghiêm như cậu học trò làm bài luận văn trong đời đèn sách.

Hắn chỉ viết một bức thư duy nhất.

«Thiên Hồng em ơi,

«Lúc thư này đến tay em thì anh đã thành người thiên cổ. Thật vậy, anh sẽ không còn ở trên cõi đất này nữa sau khi ký vào bên dưới lá thư vĩnh biệt.

«Anh bị thương cấp nguy ngờ là cộng tác với tay sai của địch. Trước khi ra đi mãi mãi; anh xin thề trên đầu hương hồn cha mẹ, thề trên mối tình g ữa đôi ta rằng «anh chưa hao giờ nghĩ đến phần bội, cứ đừng nói là «bán tài liệu cho giá» điệp Tây phương nữa

«Nơi anh viết thư từ già em là một căn phòng vắng vẻ ở trung tâm thủ đô Vạn tượng. Mỗi tuần viết thư về, anh thương ca ngợi vẻ đẹp của Vạn tượng. Người ta nói Vạn tượng là một thành phố nhỏ xíu, đường sá lầy lội, nhà cửa xấu xí, đầy bụi và bùn dơ song anh lại thấy Vạn tượng nên thơ.

«Có lẽ vì Vạn tượng nhắc anh nhớ lại Phú lý, nơi chúng mình gặp nhau lần đầu

«Ngoài kia, sông Cửu long đang dâng cao vì đang mùa mưa. Sông Cửu long đang dâng cao cũng như niềm tủi nhục và thương nhớ trong lòng anh. Thiên Hồng ơi, anh yêu em. Anh yêu em từ bây giờ năm nay. Dừng

như em chưa hề yêu anh thật sự, nhưng đầu em hất hủi anh thế nào đi nữa, anh cũng vẫn yêu em, và yêu em gấp trăm, gấp ngàn lần khi trước.

« Anh yêu em vì em có những đức tính mà anh không tài nào tìm thấy ở người đàn bà nào khác. Ngày anh lên phi cơ ở Gia lâm, em cáo bận không ra sân bay. Anh hơi thoáng ghen khi nghĩ tới những người đàn ông có diễm phúc được em ban cho một sự vượt ve da thịt.

« Còn anh, anh không dám ước mong gì khác, ngoài cái nhìn âu yếm, ngoài câu nói thiết tha, ngoài ý nghĩ chân thành tới kẻ chỉ biết yêu trọn vẹn, biết đau khổ một mình nơi đất khách, quê người.

Thiên Hồng em ơi!

« Anh đang bị dồn vào ngõ bít. Thượng cấp nghi ngờ, anh sẽ phải ra tòa, và chắc chắn bị kết án tù. Nếu anh làm nên tội, anh phải gánh chịu, nhưng em ơi, anh hoàn toàn vô tội. Anh hết lời thuyết phục, van xin mà thượng cấp không tin.

« Vì vậy, anh đành phải chết. Chết để minh oan. Chết để chúng tớ xứng đáng với tình yêu của em.

« Anh tự xử như thế này chắc hẳn Đảng và Chính phủ sẽ hiểu lòng anh và tha thứ cho anh. Xương dưới suối vàng, anh sẽ mang theo hình bóng yêu kiều của em, và nếu kiếp sau được trở lại làm người, thì nguyện vọng của anh là được sống gần em và được hưởng sự triu mến của em.

« Chào em lần cuối.

Một giọt nước mắt nóng hổi rớt xuống tờ giấy làm nhoè chữ ký ngòong ngoèo của Hoài Thanh.

Là đệ nhị tham vụ, hẳn thường được thư ký chực sẵn bên bàn giấy, đợi hẳn hạ bút ký vào công văn rồi khúm núm thắm cho khô. Đây là lần thứ nhất và cũng là lần chót trong đời mà chữ ký của hẳn bị nhoè.

Hồi ở trường ra, hẳn được chúng bạn rủ vào nhà một ông thầy tướng, chuyên coi chữ ký. Lão thầy tướng làm cầm bảo hẳn nên thận trọng, sợ bất đắc kỳ tử. Hẳn bĩu môi, xô ghế ngã lỏng chông rồi bước ra ngoài, quên cả trả tiền què.

Giờ đây, hẳn mới thấy đúng. Hẳn thở dài, gấp bức thư làm ba, bỏ vào phong bì ngay ngắn, đoạn cắt vào túi áo. Trong chai còn rượu, hẳn uống tới khi hết nhãn mới quẳng cái ly pha lê vào góc nhà vỡ nát.

Trên nền gác, nàng Boun nằm sóng sượt.

Mắt nàng mở ra trùng trùng, như muốn thu hết vào nhõn tuyến hình ảnh cuối cùng của cuộc sống trà đình, tửu điểm mà nàng mê đắm.

Hẳn cảm thấy khinh bỉ nàng Boun một cách lạ lùng. Hẳn nhỏ bẹt bãi nước bọt vào ngực nàng để tỏ sự ghê tởm rồi bước ra cửa.

Lúc ấy, Hoài Thanh mới sực nhớ là chưa định sẽ quyền sinh bằng cách nào. Nếu có khẩu súng trong tay, công việc sẽ dễ dàng hơn nhiều. Hào đọc truyện trinh thám, hẳn được biết một viên đạn 9 li bắn xuyên qua màng tang, nhắm thật chính xác, sẽ làm hẳn chết tức khắc, chết không kịp biếu vì sao mà chết nữa.

Nhưng đáng tiếc là hẳn không có súng.

Phạm Nghị có một tủ súng, song không phát cho hẳn khẩu nào. Trong ô kéo cửa vẫn phò g lúc